

замъ. Любопытството съ което са чете туй съчиненіе, показва ясно че ако Омиръ са преведѣше вѣрно на френскій езикъ, той бы ималъ еднаква сполука както и Телѣмахъ. Но азъ быхъ желалъ щото Камбрейскійтъ Архіепископъ да представляше Ментора си помалко наставителенъ, и да просѣваше поизлека и съ поголѣмо искусство своитѣ правоученія. Омиръ е понаставителенъ отъ него, но неговитѣ наставленія не са евяватъ като нарочны наставленія, но произхождатъ отъ самата послѣдователность на поемата нежели отъ причины наставителны. Дѣйствително, Менторъ говори прѣкрасны нѣща, ако и доста смѣлы, и Камбрейскійтъ Архіепископъ ми са вижда повече поетъ отъ колкото богословъ, тѣй щото ако чрезъ съчиненіето си *Мивніата на Свѣтъитѣ* може да са сравни съ свещеннаго Августина, но чрезъ Телѣмаха може да са съпостави съ Иліодора.“

„Телѣмахъ, прилага Волтеръ въ 32 Глава на съчиненіето си за *Вѣка на Лудовика XIV*, е чудесно съчиненіе, смѣсь отъ романъ и поезія. Види са че съчинителтъ му е искалъ да употреби романа както Боссюетъ исторіята, като му придава едно неизвѣстно до сега достоинство и прелестъ; отъ него истича едно правоученіе много полезно за чловѣческыя родъ, правоученіе почти съвсѣмъ пренебрежено въ сичкытѣ миѳическы поемы . . .“

Но попространно и покритически са изразява за Телѣмаха академикътъ Вилменъ:

„Фенелонъ, дума той, обладател на красотытѣ на *Виргилия* и на *Омира* търси въ тѣхъ своитѣ вдѣхновенія чрезъ простата и строга не-